

ת"ד 3081/02/14 - מדינת ישראל נגד מרלה הייבר גולדשט

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 3081-02-14 מדינת ישראל נ' הייבר גולדשט

בפני	כב' השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	מרלה הייבר גולדשט

פסק דין

החלטתי לזכות הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום.

האישום:

כתב האישום שהוגש כנגד הנאשמת מייחס לה עבירות של אי מתן זכות קדימה ביציאה מחצית, רשלנות והתנהגות הגורמת לנזק בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 ולתקנות 21(ב)(2) ו- 64(ב) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961.

העובדות שאינן במחלוקת

הצדדים הסכימו כי ביום 10.7.13 בסמוך לשעה 13:15 בסמיכות לתחנת הדלק ברחוב בית לחם פנתה הנאשמת ברכבה שמאלה. אותה שעה נהג מוחמד אבו דיאב באופנוע (להלן: "המעורב" או "רכב המעורב") ברחוב דרך בית לחם משמאל לימין לכיוון תנועת הנאשמת קודם הפניה.

יצוין כי מדובר בכביש דו סטרי שבו נתיב אחד לכל כיוון המופרדים בקו מקווקו.

בעת שפנתה הנאשמת שמאלה התנגשה ברכב המעורב. כתוצאה מההתנגשות הועף המעורב מס' מטרים ונחבל וכלי הרכב המעורבים ניזוקו.

אין חולק כי הנאשמת לא יצאה מהיציאה המוסדרת של תחנת הדלק, ואין חולק כי מהמקום בו יצאה אין שילוט האוסר על יציאה מתחנת הדלק או על פניה שמאלה.

עמוד 1

המחלוקת

המאשימה טענה כי הנאשמת, שבקשה לפנות שמאלה, לא יצאה מהיציאה המוסדרת של תחנת הדלק כיון שממנה ניתן לפנות ימינה בלבד, עשתה דין לעצמה ויצאה מהכניסה לתחנת הדלק.

עוד טענה המאשימה, כי ביציאה מחצרים לא נהגה הנאשמת בזהירות ולא נתנה למעורב זכות קדימה ובשל כך התרחשה התאונה. לשיטתה אין המדובר בצומת ולכן מותר היה לנהג הקטנוע לעקוף את הרכב שלפניו והאחריות לתאונה רובצת כולה לפתחה של הנאשמת.

הנאשמת טענה כי פעלה כדין עת יצאה מהכניסה לתחנת הדלק היות ואין כל תמרור האוסר על יציאה מתחנת הדלק מהמקום ממנו יצאה ואין שילוט המסדיר את המקום ממנו יצאה ככניסה לתחנת הדלק. עוד טענה כי לא פנתה שמאלה מהכניסה לתחנת הדלק אלא מיציאה מחצרים הממוקמת משמאל להכניסה לתחנת הדלק.

עוד טענה כי לא נפל דופי באופן בו בצעה את הפניה שמאלה, כיון שהדרך מימין היתה פנויה ומהדרך משמאל הגיע רכב מסחרי שעצר ואיפשר לה לבצע את הפניה.

התאונה התרחשה בנתיב אליו פנתה הנאשמת לאחר שכמעט השלימה את הפניה באופן מלא. הרכב המעורב הגיח לפתע לאחר שעקף במהירות רכב המסחרי כשהוא בנתיב הנגדי לנתיב נסיעתו אליו פנתה הנאשמת ופגע ברכבה. כתוצאה ממהירות נסיעתו הועף המעורב מהאופנוע מס' מטרים.

הראיות

מטעם המאשימה העידו המעורב, גב' רביד פורת לוי נהגת הרכב המסחרי (להלן: "**העדה הנייטרלית**") ובוחן התנועה רס"ב אסף שזו (להלן: "**הבוחן**") והוגשו תעודות רפואיות ת/1, הודעת הנאשמת ת/2, סקיצה שנערכה בהנחיית הנאשמת ת/3, דוח פעולה שנערכה עטיה יערה ת/4, שרטוט עליו הדגים המעורב ת/5, סקיצה שציירה העדה הנייטרלית ת/6, סקיצת בוחן ת/7, צילומים ת/8 וצילום נפרד של היציאה מתחנת הדלק ת/9.

מטעם הנאשמת העידו הנאשמת ובתה גב' טרה הייבר גולדשטיין (להלן: "**בתה של הנאשמת**"/"**הבת**") והוגשו הודעת המעורב נ/1, סקיצה שנערכה בהנחיית המעורב נ/2, צילום שצולם ע"י הנאשמת מיד לאחר התאונה נ/3, צילום על גביו סימנה העדה הנייטרלית את מקום יציאת רכב הנאשמת נ/4.

המעורב העיד כי נסע על קטנוע בדרך בית לחם כשלפניו נסע במהירות איטית רכב מסחרי (של העדה הנייטרלית). סמוך לתחנת הדלק עקף המעורב את הרכב המסחרי משמאל.

לטענו ביצע את העקיפה מימין לקו המקווקוו ולא חרג לנתיב הנגדי.

בזמן העקיפה כאשר הוא נסע מימין לרכב המסחרי בלם הרכב המסחרי. לדבריו הוא לחץ על הברקס אך לא הספיק לעצור והתנגש ברכב של הנאשמת שהיה במרחק אפסי ממנו. לטענתו הוא נסע במהירות נמוכה משוערת של 30 קמ"ש והבחין לראשונה ברכב הנאשמת לאחר שהרכב המסחרי עצר.

המעורב הסכים כי ככל הנראה האופנוע נפל בנתיב הנגדי וכי הוא עף מס' מטרים, קם ונשכב על המדרכה.

העדה הניטרלית העידה, כי נסעה בוואן וכשהגיעה לתחנת הדלק הבחינה בנאשמת ברכבה מנסה לפנות שמאלה. כיון שהנאשמת נראתה לה חסרת ביטחון עצרה את רכבה ואיפשרה לה לפנות שמאלה. תוך כדי פניית רכבה של הנאשמת, עקף אותה המעורב משמאל תוך שהוא עובר לנתיב הנגדי, "משהו באמצע על קו הפרדה בואך לנתיב הנגדי" (פרוט' עמ' 10 ש' 31-32). רכב הנאשמת התנגש באופנוע שכבר הגיע בחלקו לנתיב הנגדי בתוך הנתיב הנגדי.

העדה הניטרלית ציינה בעדותה כי לא יתכן שהנאשם לא חרג מהנתיב הימני לנתיב הנגדי היות והיא נסעה בוואן (פרוט' עמ' 11 ש' 1-2).

העדה הניטרלית סימנה על גבי נ/4 את מקום יציאת הנאשמת עוד קודם לכניסה לתחנת הדלק במקום בו יש יציאה משער ברזל.

הבוחן העיד, כי בכניסה לתחנת הדלק לא מוצב תמרור ואין בו שילוט של כניסה או יציאה אך ניתן ללמוד על היותו כניסה ממבנה תחנת הדלק.

לדבריו קיים קושי מסוים לצאת מהכניסה לתחנת הדלק היות ובדרך כלל יש טור של כלי רכב חונים משמאל שמפריע וחוסם את שדה הראייה. לעומת זאת ממקום היציאה המוסדר של תחנת הדלק, שדה הראייה טוב יותר אך אין ממנה פניה שמאלה.

הבוחן הסכים כי אין מניעה חוקית לצאת מהכניסה לתחנת הדלק או מהחצרים הסמוכים אליה. לשיטתו לנהג האופנוע היה מותר לעקוף ולכן האחריות על קרות התאונה הינה של הנאשמת.

הבוחן לא הגיע למקום התאונה בסמוך להתרחשותה ואין צילומים או סקיצות באשר למיקומם של כלי הרכב לאחר התאונה.

על פי עדותה של בתה של הנאשמת שנסעה עימה ברכב, הן יצאו מכיוון הסמטה שנמצאת לפני תחנת הדלק. היות ובכניסה לתחנת הדלק עמד רכב שחסם את התנועה נסעה הנאשמת אחרנית לכיוון היציאה מהמחסנים.

הנאשמת החלה לפנות כיון שמצד ימין הכביש היה פנוי ומצד שמאל היה רכב מסחרי שעצר ואיפשר להן לפנות. לאחר שהנאשמת פנתה שמאלה והגיעה לנתיב הנגדי הגיע רוכב הקטנוע במהירות גבוהה, נכנס ברכב הנאשמת ועף מעליו. לפי עדותה של הבת הרכב שעצר להן היה רכב מסחרי גדול מאוד, והקטנוע עקף אותו בנתיב הנגדי.

על פי עדות הנאשמת היא פנתה שמאלה מכיוון המחסנים, סמוך לכניסה לתחנת הדלק, ולא מהכניסה לתחנת הדלק עצמה, היות והיה רכב שחסם את הכניסה. לדבריה הרכב המסחרי עצר ואיפשר לה לפנות שמאלה, ואחריו עצרו עוד 3 כלי רכב. כיון שראתה שמימין הכביש פנוי החלה לפנות שמאלה בנסיעה איטית. בהגיעה לנתיב הנגדי הגיח לפתע המעורב על גבי הקטנוע, פגע ברכב שלה ועף מעבר לו. להבנתה הוא נסע במהירות מופרזת.

יצוין כי בחקירתה במשטרה אמרה הנאשמת כי לא יצאה מהיציאה של תחנת הדלק כי שם אסור לפנות שמאלה.

דין

הפניה שמאלה

מהעדויות שבפני אני קובעת כי הנאשמת החלה את הפניה שמאלה לכיוון רח' דרך בית לחם מהכניסה לחצרים הסמוכים לתחנת הדלק לאחר שנסעה לאחור מהכניסה לתחנת הדלק לכיוון כניסה לחצרים.

על פי הסדרי התנועה במקום אין כל איסור לפנות מהכניסה לחצרים שמאלה לדרך בית לחם לכן אני קובעת כי הנאשמת פנתה שמאלה במקום בו הפניה שמאלה מותרת.

האם התרשלה הנאשמת באופן פנייה שמאלה והאם היא שגרמה לתאונה

לפי עדותה של העדה הנייטרלית היא הבחינה בנאשמת ביציאה מהחצרים, ראתה שהיא מתקשה ומהססת לצאת לכן עצרה ואיפשרה לה לפנות שמאלה. עוד העידה כי הנאשמת בצעה את הפניה בנסיעה איטית. לדבריה בגלל גודל הרכב בו נסעה וכדי לעקוף אותו היה על המעורב לעבור לנתיב הנגדי. על פי עדותה התאונה התרחשה בנתיב הנגדי.

אני מקבלת את עדותה במלואה.

אני מקבלת את עדותן של הנאשמת ובתה לפיהן הנאשמת החלה את הפניה שמאלה בנסיעה איטית לאחר שוידאה שהדרך מימין פנויה ולאחר שהרכב המסחרי שהגיע משמאל עצר ואיפשר לה להשלים את הפניה. כמו כן אני מקבלת את גרסת הנאשמת לפיה לא ראתה את הקטנוע עד אשר נכנסה לנתיב הנגדי.

המעורב העיד כי לא היה מודע לפניית הנאשמת שמאלה והבחין בה תוך כדי עקיפת הרכב המסחרי ממש רגע לפני ההתנגשות. דבר המעיד על כך ששדה ראייתו היה מוגבל בזמן ביצוע העקיפה.

תקנה 64(ב) לתקנות התעבורה קובעת באשר לזכות הקדימה ביציאה מחצרים כדלקמן:

" נוהג רכב היוצא מחצרים, מדרך גישה לבית, מתחנת דלק, מתחנת שירות, ממקום חניה לכלי-רכב וכיוצא באלה או מכל מקום שאינו דרך, והוא עומד להיכנס לדרך או לחצותה -

(1) יאט ואף יעצור, במידת הצורך, כדי לאפשר להולכי רגל לעבור בבטחה לפני שיעלה על המדרכה או על שול הדרך;

(2) יאט ויתן זכות קדימה לכלי רכב המתקרבים באותו כביש לפני שייכנס לכביש."

אמנם התקנה מטילה על היוצא מהחצרים את החובה ליתן זכות קדימה לכלי הרכב החוצים אותו, ואולם כשמדובר בקטנוע העוקף את כלי הרכב בנתיב הנגדי באופן שלא ניתן לצפות ולראות אותו וכל עוד נקט הנהג הפונה בזהירות בעת נסיעתו ובפנייתו אין לומר כי התרשל חרף קרות התאונה.

פסק הדין המנחה בנושא הינו ע"פ (ת"א) 70023/99 **מלץ נ' מדינת ישראל**, פסקי דין תעבורה תשנ"ט, כרך ג' עמ' 33, שניתן על-ידי כב' השופט מודריק (להלן: "**פסק דין מלץ**"). וכך נקבע בו:

"אכן, מעיקרה היתה זכות הקדימה לתנועת כלי רכב החוצים את נתיב הנסיעה המתוכנן של המערער... אולם אני סבור, כי רוכב הקטנוע איבד את זכות הקדימה העקרונית, שהיתה לו.

זכות הקדימה נתונה לרכב הנוהג באופן המאפשר לממש את הזכות, אני סבור, שהיא נתונה לרוכב קטנוע, שדרכו מתפתלת בין כלי רכב, מימין ומשמאל, כדי לנצל מרווחים צרים בין המכוניות ומצידיהן. הנוהג בכלי רכב דו גלגלי, בינות לטורי כלי רכב עומדים, או אפילו נעים לאיטם, אינו נג דרך רגילה ("ישר קדימה" כלשון בית משפט קמא). גם אם אניח, כי זו צורת נהיגה חוקית (יש לי ספק בדבר), היא, לדידי, מחייבת את הרוכב לזהירות מרובה. אין הוא רשאי לראות עצמו כבעל זכות הקדימה. עליו לדעת, כי תנועתו אינה רגולרית, ובתורת שכזו היא מעמידה אותו באותה "נחיתות" המתקיימת לנוהג רכב המבקש לבצע פעולה "לא רגולרית" של סטייה מנתיב נסיעתו". [צוטט מתורת"ד(ת"א) 11093/01 מדינת ישראל נ' יוסף, לא פורסם (מיום 27.5.02)].

ראוי היה כי נהג הקטנוע יודא לפני יציאה לעקיפה כי דרכו פנויה והוא יוכל להשלים את העקיפה בבטחה במיוחד כששדה ראייתו מוגבל ולנוכח העובדה שבשל גודל הרכב אותו הוא עוקף יהיה עליו לעבור לנתיב הנגדי.

אמנם לא ידוע מה היתה מהירות נסיעתו של המערער עובר לתאונה, ואולם קיימת סבירות כי לא נהג במהירות סבירה לתנאי הדרך ולשדה ראייתו, שכן לא הספיק לבלום את הקטנוע.

אין להטיל על היוצא מחצרים גזירה שלא יוכל לעמוד בה - לבדוק מעבר לנתיבים שעליו לחצות אם קטנוע

מבצע עקיפת כלי רכב העומדים והמאפשרים יציאתו המייצר מעין נתיב נוסף נסתר מעין. [ת"ד (י-ם) 2840-04-12 **מדינת ישראל נ' רבי**, לא פורסם (מיום 19.3.13)] ודי כי היוצא מחצרים נהג בזהירות המירבית ובאיטיות הנדרשת ונזהר מפני סכנות צפויות.

וכדברי כב' השופט מודריק בפסק דין מלץ:

אכן, נראה, כי בנסיבות המתוארות בערעור זה מסתכמת דרישת הזהירות מן המערער בכך, שלאחר שקיבל את הזכות לפנות שמאלה מן הנהגים, שעצרו בדרך החוצה, היה עליו לבצע סטייה זהירה, איטית, תוך כדי התבוננות מתמדת לימין, שמא יוכל לאתר סיכון כלשהו, לרבות התקרבות מסוכנת של רכב דו גלגלי. משעשה כן, יצא ידי חובתו, ואין הוא מחויב בצעדים נוספים, כאילו כל התרחשות לאחר הרשות שניתנה לו לסטות היא בגדר "סיכון סביר", שעליו לקדם אותו.

הגישה הזאת היא בגדר מדיניות משפטית, המשרתת שתי תכליות הקשורות זו בזו. התכלית האחת היא לאפשר את תנועת כלי הרכב בדרכים, לרבות ברחובות הערים... התכלית השניה היא העמדת ציבור הרוכבים לכלי רכב דו גלגלי על כך, שגם הם נתונים למרות החוק, וכללי התעבורה מחייבים גם אותם". [צוטט מתוך ת"ד (ת"א) 11093/01 **מדינת ישראל נ' יוסף**, לא פורסם (מיום 27.5.02)].

פסק דין מלץ המנחה בסוגיה אוזכר בפסק דין ת"ד (ת"א) 11093/01 **מדינת ישראל נ' יוסף**, לא פורסם (מיום 27.5.02) ובת"ד (ת"א) 12436/01 **מדינת ישראל נ' ריפקין**, לא פורסם (מיום 15.5.02). בשני פסקי הדין מדובר היה בהתנגשות רכב היוצא מחצרים בקטנוע שעקף בין נתיבים בשני המקרים זוכו הנאשמים, באחד מהם מחמת הספק בלבד.

יצוין בתי המשפט נוטים ליצור אבחנה בין קטנוע עוקף לבין רכב עוקף בסיטואציה הזו, שכן רכב העוקף במקום המותר לכך גלוי יותר לעין. לפיכך נקבע בת"ד (פ"ת) 9415-12-10 **מדינת ישראל נ' לוי**, לא פורסם (מיום 11.12.11) כי:

"לטעמי רכב המעורב היה בולט דיו ובולט די זמן... על מנת שהנאשם יבחין בו אם היה פועל כהלכה ואין להשוות בינו לבין אופנוע שמתפתל בין כלי רכב ומופיע מול הנהג המופתע ב"טווח אפס", שאינו מאפשר כל תגובה". (הדגשות שלי ש.ז.)

בנסיבות האמורות שבהן הוכח כי הנאשמת נהגה באיטיות ובהירות ופנתה ממקום המותר לכך, ולאחר שוידאה מימין ושמאל כי דרכה פנויה, אין להטיל עליה אחריות בגין גרימת התאונה עם המעורב שנסע בנתיב הנגדי בניגוד לכיוון התנועה, היה נסתר מעיניה והיא לא יכולה היתה לצפות או להבחין בו מבעוד מועד. משכך אני קובעת כי המאשימה לא הוכיחה כי הנאשמת התרשלה באופן נהיגתה וכי היתה יכולה למנוע את התאונה.

לנוכח האמור, משקבעתי כי הנאשמת לא התרשלה בנהיגתה, אני מזכה את הנאשמת מהמיוחס לה בכתב האישום.

ניתן היום, ט"ז סיוון תשע"ה, 03 יוני 2015, בהעדר הצדדים.